

anbefalede Talescenen. Vi ere naaede saa langt frem, at der nu for første Gang fra Ministerpladsen lyder den samme Tale.

Med Formandens Tilladelse skal jeg citere et Par Sætninger af det Foredrag, hvormed den højtærede Minister fremsatte det foreliggende Lovforslag. Han udtalte: „Det er udenfor al Tvivl, at langt det store Flertal, ikke blot af dette Tings eller Rigsdagens Medlemmer, men af det danske Folk, kan ikke tænke sig, at vor Nationalscene skulde forsvinde, men mener, at den som hidtil skulde kunne bestaa i kommende Tider som Bærer af en stærk Tradition. Betingelsen herfor er i første Linie, at Teatrets Kræfter føle sig fast knyttede til den nationale Scene, og derfor synes jeg, at det bliver en Hovedsag, naar Spørgsmaalet om en Talescene rejses: Har dette en afgørende Betydning, naar Talen er om at styrke Teatret til at bære de gode Traditioner videre? Og herpaa tror jeg, man maa svare et ubetinget Ja.” Altsaa, ogsaa efter den højtærede Ministers Mening har Talescenen en afgørende Betydning for, at det kgl. Teaters gode Traditioner kunne bevares og føres videre. Jeg er overmaade tilfreds med disse Udtalelser, og jeg tillægger dem den største Vægt.

For 3 Aar siden var det anderledes. Den daværende Kultusminister, Enevold Sørensen, erklærede, at han følte sig overbevist om, at der ikke herskede nogen kraftig og almindelig Stemning for Opførelse af en Talescene, og det ærede Medlem fra Assens, der nu er Ministeriets Chef, udtalte, at han helst vilde gaa ud fra den Betragtning, at Forholdene ved det kgl. Teater med de tre Kunstarter vilde blive uforandrede som hidtil. Men nu fører Ministerchefens egen Kultusminister netop et veltalende Bevis for, hvilke store Vanskeligheder der er forbundet med at have de tre Kunstarter, Skuespillet, Operaen og Balletten, knyttede til den samme Scene, hvorledes det kommer til at gaa ud over baade Teatret og den enkelte Kunstner, og da jeg jo maa antage, at der ej heller i dette Ministerium findes den mindste Revne eller Sprække, tør jeg altsaa gaa ud fra, at den højtærede Konseilspræsident er bleven overbevist, hvilket taler den højtærede Konseilspræsident til Ære og glæder mig særdeles.

Jeg mener ligesom det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode), at Ordet Talescene i Virkeligheden er misvisende, og jeg vilde finde det rigtigst, at der paa den lille Scene, den saakaldte Talescene, ogsaa blev opført Vaudeviller, Syngestykker og Opéra

comique, medens der paa den store Scene, det kgl. Teaters nuværende Scene, foruden Opera og Ballet blev spillet Skuespil, der fordrede et stort ydre Apparat. Naturligvis er det en Misforstaaelse, at der paa det kgl. Teater ikke kan føres naturlig Tale. Der kan føres naturlig Tale ogsaa paa det kgl. Teater, men ganske vist kun af de meget faa Skuespillere, der have deres Stemme fuldstændig i Orden, og hvis Teknik er mønstergyldig. Men nægtes kan det ikke, at det kgl. Teater egner sig slet til Skuespilhus. I akustisk Henseende er det uheldigt; Prosceniet er alt for bredt, Orkesterpladsen alt for stor, Stemmerne sluges, Nuancerne udviskes i dette vældige Rum. Jeg har læst om, hvorledes Rosenkilde, da han blev omplantet paa den store Scene, sagde: „Det virker, som om jeg stod og holdt Tale midt paa Kongens Nytorv”. Fru Sødrings intime Spillemaade kunde heller ikke naa over det Svælg mellem Publikum og Scene, og hun tog straks sin Afsked. Og jeg beder ærede Medlemmer betænke, hvilken Skuespillerinde Fru Hennings vilde være bleven, dersom Teatrets kolossale Dimensioner ikke havde nødsaget hende til at forcere sin Stemme og anspænde sin Mimik.

Da Teatrets nye Direktion ved sin Tiltrædelse tog sig for at ombygge Prosceniet for at rette paa de for Skuespillet uheldige Forhold, blev Resultatet desværre, at alt nu er meget værre end før. Orkestrrets Afgrund synes endnu mere uoverstigelig og opsluger endnu mere Ordene fra Scenen, der tidligere fra det nu bortskaarne Prosceniumspodium kastedes ud i Salen. Tilskuerne ere ikke komne nærmere Scenen — tværtimod, Afstanden synes endnu større —, Akustikken er bleven yderligere forværret, og i Tilgift til det nye og uheldige Proscenium have vi faaet en hæsleg Varietésufflørkasse, der er lige monstrøs ved sin Størrelse og ved sin Form, og som ødelægger det sceniske Billede paa det ubarmhjerdigste. Det vilde være ønskeligt, om Direktionen vendte tilbage til den gamle Prosceniumsordning.

Jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at det kunde lade sig gøre ved Skuespilopførelser at rykke Parkettet nærmere frem mod Rampen, derved at der blev lagt en Række til første Parket, og at Orkesteraabningen blev dækket med et Halvtag. Dette Halvtag vilde ikke sluge Lyden som det tomme Svælg nu, og Afstanden mellem de spillende og Tilskuerpladsen vilde formindskes. Hvis man ikke vil gaa til at løfte Tilskuerpladsens Gulv, vil den nye første Række i Parkettet jo nok komme til